

overfor den ærede Taler, som gjorde dette gjældende, bemærke, at jeg tror, han svæver noget i Misforstaaelse eller har en mindre rigtig Opfattelse af det Forhold, som der her er Tale om. Man kan sige, skjøndt det ikke er korrekt — men lad os indtil videre kalde Underholdsbidraget en Gjæld, lad os gaa ud fra, at Lovforslaget betegner Alimentationsbidraget som en Gjæld, der skal betales af Faderens Bo. Ganste npiagtigt er det ikke; thi saa maatte det gaa forud endogaa for de ægte Børns og Enkens Krav. Men jeg skal ikke gjøre videre Indvending; lad os blive staaende ved den Betragtningssaaade, at det er en Gjæld, men saa maa vi erkjende, at det er en Gjæld, hvis Størrelse ikke kan bestemmes i det Dieblif, men maa afhænge af senere Omstændigheder, blandt Andet af, om Barnet bliver ved at leve, og ogsaa af, om det efter dets fjortende Aar findes trængende til yderligere Hjælp. Derfor mener jeg, at man kan ikke derpaa, at det er en Gjæld, støtte den Betragtning, at de Penge ere nu en Gang gaade ud af Barnefaderens Bo, og derfor bør Intet deraf mere vende tilbage til Barnefaderens Bo. Der bør ske det Samme, som i ethvert andet Tilfælde, hvor man tænker sig en Gjæld, hvis Størrelse er afhængig af senere indtræffende Omstændigheder, betingede Forordninger og Deslige. Til den vil der i Døds- eller Konkursboet blive at afsætte Døfning, men hvis det senere maatte vise sig, at Forordningen ikke kommer til Eksistens, eller at dens Størrelse ikke bliver saa bethdelig, som man oprindelig havde tænkt sig, saa maa det Overstyvende vende tilbage til Boet; saa har det kun viist sig, at den Paagjældende ikke skyldte saa Meget, som man oprindelig troede. Derfor mener jeg, at det er en ganske rationel Bestemmelse, saaledes som den lyder i § 3. — Dernæst vil jeg gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de Forandringer, som § 4 er undergaaet. Der vil jeg blandt Andet overfor dem, der i det Hele have Betænkelse ved § 4, gjøre opmærksom paa, at den jo er undergaaet en Del Forandringer, som spækte en Del de Argumenter, man har anvendt. Det er den Forandring, at Moderen kun kan faae Bidraget refunderet af Kommunen, naar hun fremskaffer Attest for, at hendes Formuesforhold og Erhverv ikke tillade hende selv at sørge for Barnets forsvarlige Underhold og Opdragelse. Det vil altsaa sige, at hun egentlig skal staae Attest for, at hun er saaledes stillet, at hvis hun ikke faar Underholdsbidraget, falder hun paa Fattigvæsenet. Naar Retten til at holde sig til den anden Kommune, altsaa væsentlig indskrænktes til disse Tilfælde, og

naar det erindres, hvad enkelte af de ærede Talere i Dag ikke synes at have husket, at her kun er Tale om Halvdelen af de nødvendige Udgifter af, hvad der kræves til Barnets nødvendige Underhold, synes jeg ikke, man kan have nogen stor principiel Betænkelse ved § 4; thi saa maa den reduceres sig til, hvad en æret Taler her i Dag har sagt, at det ikke bliver Andet end en anden Maade at opgjøre Forholdet mellem de to Fattigkommuner paa, og saa er det jo dog virkelig ikke nogen Indvending af principiel Betydning. Mig forekommer det, at den Tanke er ret naturlig, at Barnemoderens, Kvindens Fattigkommune ikke skal bære det, men at det, jaalænge som Lovgivningen overhovedet gaar ud fra, at Faderen er pligtig til halvt at deltage i Barnets Opfostring, egentlig — forekommer det mig — er den retfærdigste og naturligste Løsning, at det kommer til at gaa ud over hans Forsørgelseskommune, naar han ikke kan præstere sin Part af Barnets Underhold. — Jeg skal bemærke overfor den Sammenligning, som et æret Medlem anstillede mellem en frivillig Kontrakt, hvorved man vilde paatage sig at indestaa for Alimentationsbidrag eller Sligt, som han mente vilde være stridende mod Lovgivningen og derfor uheldig, at jeg ikke er saa ganske enig derti. Det kommer an paa, hvorledes det stiller sig. Jeg tror godt, at man kan tænke sig Forhold, hvorunder en saadan Kontrakt ingenlunde vilde være ugyldigt men, hvad der er Hovedsagen her, er, at jeg mener slet ikke, at der kan være Tale om den Sammenligning. Man kan slet ikke sammenligne en Mand, som saaledes ved Kontrakt frivillig indtræder i et Forhold, som ikke vedkommer ham, og saa det, at Kommunen, som har Forsørgelsespligten, staaer bagved, naar Moderen skal gaa paa Fattigvæsenet, fordi hun ikke ved egne Kræfter kan underholde Barnet. Det er ganske anderledes, end hvor han træder frivillig ind i Forholdet paa en saadan Maade, at man kunde sige, han kunde lade det være. — Dernæst vil jeg gjøre en Bemærkning, om hvad der blev sagt imod den Sætning, som er sat ind i § 4, og som gaar ud paa, at saafremt Barnefaderen ikke er forsørgelsesberettiget her i Landet, træder hans Opholdskommune i Stedet for Forsørgelseskommunen. Jeg tror ikke, at den har nogen videre Betænkelse, idet jeg nemlig, som det ogsaa forekommer mig, at den ærede Taler, der gjorde Indvendingen, selv mente, gaar ud fra, at Betydningen deraf er, at denne Opholdskommune i Et og Alt faar samme Stilling som Forsørgelseskommunen, og Følgen bliver altsaa, at Opholdskommunen, der har maattet betale